

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018, č. j. KUJI 63017/2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 7. 2019, č. j. 60 A 1/2018 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. OVV/663/2018 D 86/18 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 15. 2. 2018 v 9:05 řídil na silnici I. třídy č. 19 u obce Pelhřimov ve směru od obce Humpolec směrem na obec Starý Pelhřimov automobil zn. Mercedes-Benz Sprinter, reg. zn. X, a v místě, kde bylo místní úpravou (přenosným dopravním značením B21a) zakázáno předjíždění, předjížděl jiné motorové vozidlo, tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. c) citovaného zákona předjížděl vozidlo v případě, kdy to bylo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), s použitím § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, uložen správní trest pokuty ve výši 5000 Kč, a dále

podle § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky, s použitím § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců od právní moci rozhodnutí.

[2] Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný svým rozhodnutím ze dne 4. 7. 2018, č. j. KUJI 63017/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. Na úvod svého právního posouzení krajský soud konstatoval, že žaloba je koncipována velmi rozsáhle a obsahuje řadu zavádějících až téměř absurdních tvrzení a námitek, a proto s odkazem na ustálenou judikaturu zdůraznil, že není povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, nýbrž vypořádat obsah a smysl žalobní argumentace. Krajský soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a konstatoval, že správní úvaha o uložení sankce je dostatečně odůvodněná a zákonná. K námitce podjatosti uvedl, že je nepodložená a založená na nepravdivém tvrzení, že žalobci nebyla na jeho žádost poskytnuta informace o oprávněné úřední osobě. Soud nepřisvědčil námitce, že platnost dopravního značení byla ukončena přenosnou dopravní značkou č. B 26 umístěnou na levém okraji pozemní komunikace, a to s tím, že nemohla v žalobci vzbudit dojem ukončení zákazu předjíždění. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že dopravní značka č. B 21a neměla zákonný podklad v opatření obecné povahy, přičemž konstatoval, že nebylo povinností správních orgánů zkoumat *ex officio* účinnost předmětné dopravní značky, když ji žalobce ve správním řízení vůbec nezpochybnil. K námitce neurčitosti místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že výrok je dostatečně určitý, aby nemohl být zaměnitelný s jiným skutkem. Stran žalobcova nesouhlasu s publikací soudních rozhodnutí na stránkách Nejvyššího správního soudu soud toliko poznamenal, že není v jeho kompetenci ovlivňovat způsob zveřejňování rozhodnutí.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení napadeného rozsudku v celém rozsahu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalobce zaprvé namítá, že krajský soud se řádně nevypořádal s řadou jeho žalobních bodů, a proto je rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Konkrétně uvádí, že bez reakce krajského soudu zůstaly námitka, že Městský úřad Pelhřimov (dále jen „prvostupňový orgán“) neuvedl, proč bylo nutné uložit zákaz činnosti právě na 8 měsíců, a nikoli na 7 či na 6 měsíců; námitka, že prvostupňový orgán hodnotil osobní poměry žalobce, ale neuvedl jak; a námitka, že zákaz činnosti je pro žalobce zvlášť tvrdou sankcí, neboť potřebuje řidičské oprávnění k výkonu své výdělečné činnosti. Žalobce dále namítá, že žalovaný nijak nezdůvodnil vztažení zákazu činnosti na všechna motorová vozidla, nikoli jen určitých skupin motorových vozidel. Podle žalobce prvostupňový orgán neuvedl, která kritéria vzal za polehčující či přitěžující při ukládání správního trestu. Žalobce zároveň uvádí, že výše uvedené námitky byly důvodné, a soud jim proto měl vyhovět.

[6] Žalobce zadruhé namítá, že krajský soud se řádně nevypořádal s žalobním bodem zpochybňujícím zákonnost umístění předmětné dopravní značky č. B 21a. Žalobce upozorňuje, že značka neměla zákonný podklad v opatření obecné povahy (dále jen „OOP“), jak vyžaduje § 77 odst. 5 silničního zákona; na úřední desce jej nenalezl. Krajský soud se nijak nevypořádal s námitkou, že OOP k dané značce nebylo vydáno, a dále, že existence OOP nebyla prokázána,

pokračování

resp. že žalobce ji v žalobě účinně zpochybnil a bylo na žalovaném (případně na krajském soudu), aby v soudním řízení prokázal, že OOP k dopravní značce bylo vydáno. Úlohou krajského soudu bylo dle žalobce posoudit, zda je existence OOP potřebná k závěru o vině žalobce, a případně, zda se žalobci podařilo úspěšně zpochybnit existenci OOP. Krajský soud se však k této námitce nevyjádřil a pouze vyvrátil, že by správní rozhodnutí byla nepřezkoumatelná, když se správní orgány existencí OOP nijak nezabývaly. Žalovaný podle žalobce nepředložil v soudním řízení žádný důkaz o existenci OOP a srozumitelně se nevyjádřil, zda bylo OOP vydáno a zda a případně jak to ověřoval.

[7] Žalobce zatřetí namítá, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není skutek vymezen dostatečně určitým způsobem. Místo spáchání přestupku je uvedeno příliš obecně a z výroku není patrné, zda k přestupku skutečně došlo v místě, kde měla platit údajně porušená dopravní značka. Tvzení krajského soudu, že zákaz předjíždění platil na celém úseku, kde mělo dojít podle výroku ke spáchání přestupku, je podle žalobce nesprávné a současně nepřezkoumatelné; je totiž vysoce nepravděpodobné, aby v celém tomto neurčitě určeném úseku, dlouhém několik kilometrů, platil zákaz předjíždění. Žalobce uzavírá, že jeho žalobní bod nebyl dostatečně vypořádán a byl současně důvodný.

[8] Mimo své kasační námitky žalobce a jeho advokát velmi obsáhlým pojednáním upozorňují Nejvyšší správní soud, že trvají na zachování svého soukromí a nesouhlasí „aby je státní moc pověsila na internet, případně i jinam“, k čemuž později uvádějí, že „historicky pro státní moc bylo a je zcela typické, že si pověsí, koho kam chce podle své libovůle (viz například v roce 1661 exhumace ostatků Olivera Cromwela, jejich posmrtná „poprava“ a jejich veřejné pověšení, případně pověšení ostatků popravených vůdců stavovského povstání po Praze v roce 1621)“. Konkrétně brojí proti dosavadní podobě zveřejňování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, tj. včetně iniciál žalobců, kteří jsou fyzickými osobami, a plných názvů žalobců, kteří jsou právnickými osobami, jakož i jména, příjmení a sídla advokátů, aniž by k tomu dotyční dali souhlas. Navrhují proto, aby příslušný senát Nejvyššího správního soudu věc vyřídil vyjádřením, že věc patří do kompetence státní správy Nejvyššího správního soudu, a postoupil ji k vyřízení jejich žádost o naprostou anonymizaci osobních údajů.

[9] Žalovaný ve svém stručném vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, své vyjádření žalobě a ztotožňuje se s argumentací krajského soudu. Navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] K první skupině kasačních námitek, které měly spočívat v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nevypořádání některých žalobních bodů, Nejvyšší správní soud

odkazuje na svou ustálenou judikaturu k vypořádávání žalobní argumentace (např. rozsudky ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, a ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78). Jak správně zopakoval krajský soud, povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznamená povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, nýbrž vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.

[14] Krajský soud vypořádal zmiňované žalobní námítky dostatečně konkrétně v bodech 39 až 50 svého rozsudku. Srozumitelně a postačujícím způsobem se vyjádřil k posuzování polehčujících a přitěžujících okolností správním orgánem, k odůvodnění zákazu řízení všech motorových vozidel, jakož i k odůvodnění trvání tohoto zákazu a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje.

[15] Krajský soud se explicitně nevyjádřil k námitce, že prvostupňový orgán neuvedl, jak a na základě jakých podkladů hodnotil osobní poměry žalobce, a že nezohlednil, že žalobce potřebuje řídičské oprávnění k výdělečné činnosti. Odpovědi na tyto námítky lze z části nalézt implicitně ve vypořádání jiných žalobních námitek. Lze připustit, že odůvodnění jinak poměrně obsáhlého rozsudku v tomto bodě není perfektní, ale vada ne zcela úplného vypořádání těchto žalobních bodů sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v míře, která by odůvodňovala jeho zrušení. Nejvyšší správní soud navíc dospěl k závěru, že ani plné vypořádání částečně opomenuté námítky krajským soudem by nemohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku, resp. přivodit jiný, pro stěžovatele příznivější výrok (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32). Správní orgány materiálně nehodnotily osobní poměry žalobce, nýbrž jeho přestupkovou minulost, což je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zcela zřejmé. Správní orgány navíc nemohly nikterak přihlídnout k tomu, že stěžovatel údajně potřebuje řídičské oprávnění ke své výdělečné činnosti (pročež mu měly uložit mírnější trest), neboť se o tom stěžovatel poprvé zmiňuje až v žalobě.

[16] Ke druhé kasační námitce, že předmětná dopravní značka č. B 21a neměla podklad v OOP a že se s tímto tvrzením krajský soud řádně nevypořádal, lze odkázat na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu. K této otázce se Nejvyšší správní soud podrobněji vyjádřil ve svých rozsudcích ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 81/2017 - 33, a ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 240/2018 - 43, přičemž jeho závěry jsou přehledně shrnuty v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 282/2018 - 36: „Povinnost řídit se dopravním značením vzniká okamžikem umístění dopravní značky do terénu, v tomto okamžiku se dopravní značka stává součástí systému pravidel silničního provozu (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2012, č. j. 1 As 1/2012 – 30). Vzhledem k tomu, že právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, č. 1815/2009 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005 - 188), považoval by soud za absurdní, aby správní orgány bez uplatněné námítky či bez existence pochybností plynoucích z okolností daného případu měly povinnost z úřední povinnosti zkoumat, zda byla každá dopravní značka umístěna zákonným postupem (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 240/2018 – 43).“

[17] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z presumpce správnosti dopravních značek. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83, *na dopravní značku (se) musí nablížit jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost.* V odůvodnění se podává: „Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky

pokračování

*a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 10. 2007, č. j. 54 Ca 4/2007 - 146 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, <http://nalus.usoud.cz>).“ Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 18. 7. 2012, č. j. 1 AOs 1/2012 - 30, kde konstatoval: „*povaha silničního provozu zpravidla jeho účastníkům neumožňuje vést dispute obledně významu, platnosti či opodstatněnosti té které dopravní značky; zákon naopak v § 4 písm. c) stanovuje bezpodmínečnou povinnost všech účastníků provozu řídit se těmito značkami. Tato povinnost nepochybně vzniká právě okamžikem, kdy je taková dopravní značka umístěna v terénu: od této chvíle je zřejmý její význam a platnost a především se stává součástí systému pravidel silničního provozu.*“*

[18] Námitka, že předmětná dopravní značka č. B 21a nebyla umístěna v souladu se zákonem, tak není způsobilá ovlivnit soudní přezkum rozhodnutí o dopravním přestupku. Jak v podobné věci uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 81/2017 - 33, podstatné je, že stěžovatel v projednávané věci projel místem, kde byla umístěna předmětná dopravní značka, a tudíž měl povinnost se touto dopravní značkou řídit. Stěžovatel může napadat zákonnost umístění takové dopravní značky, ale k tomu je určeno jiné řízení. I pokud by však v takovém řízení uspěl, nemělo by to *nutně* vliv na řízení o přestupku. Jak shodně uzavřely Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017 - 26, a Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. III.ÚS 1728/18, když je opatření obecné povahy stanovující místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích zrušeno *ex nunc*, nic to nemění na právních vztazích vzniklých před tímto okamžikem, a tedy ani na možnosti postihnout řidiče za dopravní přestupek spočívající v nerespektování dopravní značky.

[19] Ke třetí kasační námitce, že žalovaný neuvedl přesné místo spáchání přestupku, Nejvyšší správní soud odkazuje na body 60 až 64 odůvodnění napadeného rozsudku a plně se ztotožňuje s argumentací krajského soudu. Podle § 93 přestupkového zákona se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku uvede mj. popis skutku s označením místa jeho spáchání. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu v souvislosti s požadovanou přesností vymezení skutku ve výroku zdůrazňuje, že delikt, resp. přestupek, musí být specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73) a aby tak v budoucnu nemohlo dojít k porušení zásad „*ne bis in idem*“ a „*rei iudicatae*“. Skutek je ve výroku popsán způsobem, pro který bezpečně nehrozí riziko záměny: „*na silnici I. třídy č. 19 u obce Pelhřimov ve směru od obce Humpolec směrem na obec Starý Pelhřimov [...] v místě, kde bylo místní úpravou (přenosným dopravním značením B21a) zakázáno předjíždění*“; kromě určení místa výrok řádně uvádí den, přesný čas a způsob spáchání přestupku. Identifikace místa za pomoci GPS souřadnic či jiného přesnějšího označení by mohla být vhodnější, ale to nic nemění na zákonnosti postupu správního orgánu. Krajský soud nikde netvrdí, že zákaz předjíždění platil na celém úseku silnice od Humpolce na Starý Pelhřimov; to je toliko dezinterpretace napadeného rozsudku stěžovatelem.

[20] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet (včetně návrhu na postoupení jejich žádosti o anonymizaci státní správě soudu) Nejvyšší správní soud uvádí, že se k tomu v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017 a sp. zn. 9 As 413/2018. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho advokáta. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozten, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení*

advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, a mnohé další). Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat a soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[21] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto řízení o kasační stížnosti úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu